

Arrest

nr. 115 215 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine te zijn. U diende samen met uw vrouw, S. S. (...) (O.V. X), een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 30 augustus 2011. In het kader van deze aanvraag werd op 30 april 2012 de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 6 september 2012. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 12

november 2012 verworpen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, vroeg u op 7 februari 2013 samen met uw vrouw een tweede maal asiel bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde nog steeds dat jullie niet naar uw herkomstland kunnen terugkeren omdat jullie er problemen kenden omwille van uw schoonzus, S. S. (...) (O.V. 6.495.442), die van Armeense origine is. Bovendien zou uw vrouw in Azerbeidzjan ondertussen officieel gezocht worden omdat ze een van jullie belagers bij een inval op het hoofd geslagen had. Deze persoon bleek een politieagent te zijn en diende een klacht in tegen uw vrouw. Ter staving van deze nieuwe elementen legden u en uw vrouw volgende nieuwe documenten voor: een convocatie op naam van uw vrouw en een uittreksel van een protocol van het parket. Daarnaast maakten jullie ook nog 2 medische attesten op naam van uw vrouw, de geboorteakte van jullie zoon, uw eigen Azerbeidzjaanse identiteitskaart en die van uw vrouw over.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Ter staving van uw huidige, tweede asielaanvraag haalde u volgende nieuwe elementen aan. Voor jullie vertrek uit Azerbeidzjan zouden uw vrouw en kinderen het slachtoffer geweest zijn van een vervolgingsfeit waarvan u ten tijde van uw eerste asielaanvraag nog niet op de hoogte was aangezien uw vrouw het al die tijd voor u verzwegen had. Het betreft een incident dat plaatsvond in mei 2011, waarbij jullie belagers probeerden jullie kinderen te ontvoeren. In een poging dit te voorkomen, sloeg uw vrouw één van hen op het hoofd en verwondde hem zodoende (CGVS, p. 3-4, 6-7). Naar aanleiding van dit incident zou de belager in kwestie, een politieagent, klacht hebben ingediend. In het kader van het onderzoek naar deze klacht werd uw vrouw vervolgens opgeroepen door middel van een convocatie en werd er later beslist tot het openen van een onderzoek door het parket omdat uw vrouw zich niet had aangemeld (CGVS, p. 4-6). Ter staving hiervan legden jullie een convocatie op naam van uw vrouw en een uittreksel van een protocol van het parket voor.

Vooreerst moet er echter op gewezen worden dat ook dit nieuwe incident kadert in de problemen die u en uw vrouw in jullie herkomstland hebben gekend omwille van uw broer en schoonzus (CGVS, p. 4 en CGVS vrouw, p. 4). Hun asielrelaas werd evenwel bedrieglijk bevonden. Gezien het bedrieglijke karakter van hun asielrelaas kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde nieuwe elementen die uit hun problemen voortvloeiden.

Vervolgens moet worden aangestipt dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte nieuwe documenten op zich niet om aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd door volgende elementen.

Zo vallen uw opeenvolgende verklaringen op bepaalde punten niet met elkaar te rijmen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal immers dat jullie in jullie herkomstland nooit problemen hebben gekend met de politie (CGVS 1e AA, p. 7 – Vragenlijst CGVS 1e AA, nr. 3.8). In het kader van uw huidige asielaanvraag stelde u echter meermaals dat de personen met wie jullie problemen hadden, en die onder meer jullie huis hadden aangevallen, bij de politie werkten, hetgeen u vernomen had voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 9-11). Deze verklaringen kunnen uiteraard niet met elkaar in overeenstemming worden gebracht. Verder zijn ook uw verklaringen aangaande de voorgenoemde convocatie en de link tussen dit document en de door u aangehaalde problemen niet consistent. Op de vraag waaruit u hebt afgeleid dat uw vrouw door middel van deze convocatie werd opgeroepen omdat ze een politieagent had geslagen, antwoordde u dat de persoon die werd geslagen klacht had ingediend, aldus vernam u van uw vrouw. Zij concludeerde dit uit het feit dat er een strafrechtelijk onderzoek tegen haar gestart werd en ze geen enkele andere reden zag die aanleiding kon geven tot een strafrechtelijk onderzoek of convocatie (CGVS, p. 6). Later

zei u echter dat de tante van uw vrouw, die de convocaties in Azerbeidzjan had ontvangen, naar de politie had gebeld om te vragen of uw vrouw geconvoceerd werd omdat ze een politieagent had geslagen, waarop de politie dit bevestigde (CGVS, p. 7). Deze verklaringen vallen evenmin met elkaar te rijmen. Hierop gewezen, herhaalde u dat het de tante van uw vrouw was die naar de politie belde om te vragen of de convocaties verband hield met het feit dat uw vrouw een politieagent had geslagen. U zou dit maar beseft hebben op het moment dat u met de hiervoor vernoemde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd (CGVS, p. 7). Deze argumentatie volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies is immers nooit voldoende om een tegenstrijdigheid teniet te doen.

Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van de door u ingeroepen nieuwe elementen. U had bijvoorbeeld geen idee door welke autoriteit het reeds aangehaalde protocol opgesteld werd (CGVS, p. 8). Verder wist u niet of er in het kader van de zaak tegen uw vrouw al een rechtszitting had plaatsgevonden (CGVS, p. 9) noch of iemand de autoriteiten contacteerde naar aanleiding van de beslissing vermeld in dit protocol. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten zelf moeten bovendien volgende opmerkingen gemaakt worden. Vooreerst moet gewezen worden op het opvallend grote tijdsverloop tussen het moment van het incident in kwestie - mei 2011 (CGVS, p. 4) - en het moment waarop uw vrouw een eerste maal wordt opgeroepen in het kader van het onderzoek naar dit incident – november 2012 (zie convocaties). Nergens uit jullie verklaringen blijkt immers dat er voor de hier besproken convocaties reeds andere convocaties voor uw vrouw zouden zijn afgeleverd. Verder is het opvallend dat de convocaties niet vermeldt in welke hoedanigheid uw vrouw wordt opgeroepen in het kader van het onderzoek. Het is evenzeer opmerkelijk dat de contactgegevens noch het adres van de uitreikingsinstantie of de rechercheur bij wie uw vrouw zich moet aanmelden op de convocaties vermeld staan. Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door jullie voorgelegde convocaties.

Uit het uittreksel van het protocol van het parket blijkt enkel dat tegen uw vrouw een opsporingsbericht werd uitgevaardigd omdat zij zich niet heeft aangeboden naar aanleiding van een convocaties van het parket in het kader van een strafrechtelijk onderzoek. Nergens in dit document staat echter vermeld naar aanleiding van welke feiten dit strafrechtelijke onderzoek opgestart werd. Ongeacht het feit of de door jullie voorgelegde convocaties authentiek is of niet, moet trouwens worden aangestipt dat deze convocaties uitgeschreven werd door de politie en niet door het parket en uw vrouw zich overeenkomstig deze convocaties moest aanbieden bij politiemajoor H. (...) en dus evenmin bij het parket. Bijgevolg is geenszins aangetoond dat het opsporingsbevel dat werd uitgevaardigd tegen uw vrouw verband houdt met de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Azerbeidjaanse identiteitskaart en die van uw vrouw, de geboorteakte van jullie zoon en 2 medische attesten op naam van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en die van uw vrouw alsook de geboorteakte van jullie zoon bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De medische attesten ten slotte beschrijven de medisch-psychologische toestand van uw vrouw, die aan paranoïde schizofrenie, thalassemie en hepatitis C lijdt. Deze attesten gaan echter niet in op de oorzaak van de vastgestelde medisch-psychologische aandoeningen. Bijgevolg vermogen ze evenmin bovenstaande beslissing te wijzigen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de huidige asielaanvraag van uw vrouw, S. S. (...) (O.V. 6.867.676), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij niet voldoet aan de criteria van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag). Het moge volgens haar duidelijk zijn dat verwerende partij geenszins inzicht verschaft in haar motieven en dat zij geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van het vluchtelingenverdrag.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag. Deze eerste asielaanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012. Voormelde beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 6 september 2012 bevestigd. Het beroep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad werd op 12 november 2012 verworpen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere

wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5.1. Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het incident van mei 2011 waarbij belagers de kinderen probeerden te ontvoeren. Haar echtgenote heeft toen de belager op het hoofd geslagen en hem hierbij verwond. Er werd vervolgens door de belager, die een politieman bleek te zijn, een klacht ingediend. Verzoekende partij onderstreept dat zij dienaangaande een convocatie heeft voorgelegd alsook een uittreksel uit het protocol van het parket. Volgens verzoekende partij wordt eenvoudigweg gesteld dat dit incident eveneens kadert in de problemen zoals geschetst in de vorige asielaanvraag. Verwerende partij laat bijgevolg na om de nieuwe documenten te onderzoeken en zij laat na om haar beslissing op een grondige wijze te motiveren, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenvermelde argumentatie berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij haalt in haar beslissing inderdaad in de eerste plaats aan dat het door verzoekende partij aangegeven nieuwe incident kadert in de problemen die zij en haar vrouw in Azerbeidzjan hebben gekend omwille van de broer en schoonzus van verzoekende partij en dat, aangezien hun asielrelaas bedrieglijk werd bevonden, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde nieuwe elementen die uit hun problemen voortvloeien. Verwerende partij stipt hierna evenwel nog aan dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, aangezien documenten slechts een ondersteunende waarde hebben. Vervolgens worden de door verzoekende partij neergelegde documenten en de verklaringen die verzoekende partij en haar echtgenote dienaangaande hebben afgelegd, uitgebreid besproken in de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd die niet met elkaar te rijmen vallen en waarvoor zij, nadat zij met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, geen plausibele uitleg kan verschaffen. Evenzo heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van de door haar nieuwe ingeroepen elementen onaannemelijk vaag is gebleven. Verder somt verwerende partij enkele onaannemelijkheden en opvallendheden op die ertoe leiden dat aan de neergelegde convocatie geen authenticiteitswaarde kan worden verleend. Tot slot motiveert verwerende partij waarom, los van de authenticiteit van dit document, volgens haar niet is aangetoond dat het opsporingsbevel dat werd uitgevaardigd tegen haar vrouw verband houdt met de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Gelet op deze uitgebreide motivering in de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat het betoog dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe ingeroepen feiten en documenten, niet door de Raad kan worden bijgetreden.

2.2.6.1. Betreft de tegenstrijdigheid over het al dan niet hebben ondervonden van problemen met de politie, stelt verzoekende partij dat zij pas recent via haar echtgenote heeft vernomen dat er tegen haar een klacht werd ingediend omwille van het verwonden van een politieagent. Het is dan ook niet abnormaal dat zij gedurende haar eerste asielprocedure geen melding heeft gemaakt van problemen met de politie. Verzoekende partij verwijst naar de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens de tweede asielprocedure en benadrukt dat deze correct zijn.

Verder in het verzoekschrift wijst verzoekende partij er nog op dat, zo er toch sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas kunnen worden vastgesteld *“na een minutieus vergelijken van beide verklaringen”*. Deze tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat haar relaas weinig aannemelijk zou zijn, argumenteert verzoekende partij. Verzoekende partij benadrukt verder nogmaals dat, indien er al sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van haar asielrelaas raken.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag duidelijk heeft vermeld dat zij meerdere keren, zo ook toen hun huis werd aangevallen, hetgeen zij vernomen had voor hun vertrek uit Azerbeidzjan, problemen hebben ondervonden met personen die voor de politie werken (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3z, p. 10-11). Het betreft derhalve niet enkel het incident dat zich zou hebben voorgedaan in mei 2011, waarvan verzoekende partij pas achteraf, nadat de eerste asielprocedure was afgerond, op de hoogte werd gesteld. Het feit dat verzoekende partij meerdere

keren heeft gesteld dat zij in hun land van herkomst verschillende keren problemen hebben ondervonden met leden van de politie, terwijl zij tijdens haar eerste asielaanvraag op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij in Azerbeidzjan nooit problemen hebben gekend met de politie, kan derhalve wel degelijk als een ernstige tegenstrijdigheid worden beschouwd.

Verder oordeelt de Raad dat niet kan worden ingezien hoe bovenstaand verweer een verklaring kan bieden voor het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag tegenstrijdige antwoorden heeft gegeven op de vraag waaruit zij heeft afgeleid dat haar vrouw door middel van deze convocatie werd opgeroepen omdat ze een politieagent had geslagen. Ook deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Betreft het betoog dat, indien er al sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze niet zwaarwichtig genoeg zijn/geen betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, zodat deze hoe dan ook niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, wijst de Raad erop dat het voor zich spreekt dat het feit dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de hoedanigheid/functie van de personen door wie zij en haar echtgenote werden vervolgd in hun land van herkomst en over de manier waarop zij te weten kwam dat de convocatie kon worden gelinkt aan het incident dat zou hebben plaatsgevonden in mei 2011, toen haar vrouw een politieagent zou hebben geslagen – dergelijke informatie is immers van belang om hun problemen correct in te schatten – wel degelijk een uiterst negatieve impact heeft op de bewijswaarde van de neergelegde documenten en op de geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent.

2.2.7.1. Verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet wist of er in het kader van de zaak tegen haar echtgenote al een rechtszitting had plaatsgevonden en evenmin of iemand de autoriteiten contacteerde naar aanleiding van de beslissing vermeld in dit protocol. Verzoekende partij verduidelijkt dienaangaande dat zij geen contact heeft met haar thuisland, zodat zij geenszins op de hoogte is of er rechtszittingen en dergelijke hebben plaatsgevonden. Aangezien zij er geen kennis van heeft gekregen, vermoedt zij dat er nog geen rechtszitting is geweest.

2.2.7.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich hierover niet informeren doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De uitleg van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte is van dergelijke zaken omdat zij geen contact meer heeft met personen in Azerbeidzjan, kan niet in het minst overtuigen, aangezien verzoekende partij en haar echtgenote nog een convocatie – die de tante van de vrouw van verzoekende partij had ontvangen, zo blijkt uit de bestreden beslissing – en een protocol hebben ontvangen toen zij al in België verbleven en op basis waarvan zij een tweede asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten. Bovendien stelt verzoekende partij nog – het betreft weliswaar één van de versies van de feiten die verzoekende partij heeft weergegeven (zie punt 2.2.6.2.) – dat zij via de tante van haar echtgenote, die naar de politie had gebeld, te weten kwamen dat haar echtgenote werd geconvoceerd omdat zij een politieagent had geslagen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat haar bewering dat zij helemaal geen contact meer onderhoudt met personen in haar thuisland, niet te rijmen valt met de door verzoekende partij verschaft uitleg dat zij denkt dat er nog geen rechtszitting is geweest omdat zij er geen kennis van heeft gekregen. Indien verzoekende partij voorhoudt zich niet te kunnen informeren over bepaalde cruciale zaken in verband met haar asielproblematiek in haar land van herkomst omdat zij geen contact meer heeft met personen daar – waarbij dan ook nog dient te worden opgemerkt dat er geen enkele toelichting wordt gegeven in het verzoekschrift omtrent de concrete redenen waarom verzoekende partij niet in staat zou zijn om op welke manier dan ook contact op te nemen met bepaalde personen om zich terdege te informeren over de stand van zaken – is het vanzelfsprekend dat dergelijk nieuws dan ook niet zomaar bij haar terecht zou komen. Deze passieve en onrealistische houding strookt hoe dan ook niet met haar beweerde vrees voor vervolging.

2.2.8.1. Daar waar verwerende partij wijst op het opvallend grote tijdsverloop tussen het moment van het incident in mei 2011 en het moment waarop haar echtgenote voor de eerste maal werd opgeroepen in het kader van het onderzoek naar dit incident, merkt verzoekende partij op dat, gezien het onderzoek vermoedelijk nog lopende is, het geenszins vreemd is dat er een zeker tijdsverloop is. Verzoekende partij benadrukt dat zij slechts de convocatie en het uittreksel van het protocol van het parket kan voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat er een onderzoek lopende is en dat haar vrouw werd opgeroepen. Verzoekende partij wenst in dit verband aan te stippen dat het niet gebruikelijk is dat er melding wordt

gemaakt van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het onderzoek. Dit wordt op geen enkel protocol vermeld, zo onderstreept verzoekende partij.

Verder haalt verzoekende partij nog aan dat er niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat alle mogelijke inspanningen werden geleverd om haar asielrelaas te staven. Van haar kan niet het onmogelijke worden verwacht. Bovendien kunnen de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Aangezien haar verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn en deze niet strijdig zijn met gekende feiten, dient haar minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst dienaangaande nog naar (en citeert) artikel "4,5" van de "Europese kwalificatie richtlijn".

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het opvallend grote tijdsverloop tussen het incident, dat zou hebben plaatsgevonden in mei 2011, en het moment waarop de echtgenote van verzoekende partij werd opgeroepen, niet kan worden verklaard door de opmerking dat "het onderzoek vermoedelijk nog lopende is". Dergelijke, hypothetische, uitleg verklaart immers niet waarom de autoriteiten zo lang zouden hebben gewacht om de vrouw van verzoekende partij op te roepen en dit louter in kader van het slaan van een politieagent.

Betreft het betoog dat het niet gebruikelijk is dat er melding wordt gemaakt van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het onderzoek en dat dit op geen enkel protocol vermeld wordt, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die niet van aard is om de vastgestelde merkwaardigheden betreffende de bijgebrachte documenten te neutraliseren. Hoe dan ook dient de motivering van de bestreden beslissing als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De vaststelling dat aan de authenticiteit van de convocatie ernstig kan worden getwijfeld en dat het document niet van aard is om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen, is immers niet enkel gebaseerd op de bevinding dat in dit document niet vermeld wordt in welke hoedanigheid de vrouw van verzoekende partij wordt opgeroepen. Verder blijft – daargelaten of een protocol nu al dan niet de feiten die aanleiding hebben gegeven tot een onderzoek vermeldt – de vaststelling overeind dat onderhavig protocol deze feiten niet vermeld waardoor geenszins is aangetoond dat het opsporingsbevel dat werd uitgevaardigd tegen haar echtgenote verband houdt met de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om haar asielrelaas te staven en dat van haar niet het onmogelijke kan worden verwacht, wijst de Raad erop dat uit de inhoud van de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekende partij wordt verweten bepaalde stukken niet te hebben bijgebracht. Verwerende partij heeft reeds in een eerdere asielaanvraag vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De stukken die verzoekende partij en haar echtgenote hebben neergelegd naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag, kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven – die verzoekende partij in haar verzoekschrift niet in een ander daglicht vermag te stellen, zo blijkt uit onderhavig arrest – geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Aangaande opmerking is dan ook niet relevant. Daar waar verzoekende partij nog betoogt waarom haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Zoals gesteld is dit *in casu* hoegenaamd niet het geval.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt dat zij de argumentatie herneemt die zij "*hanteerde gedurende de eerste procedure*". Verzoekende partij verwijst naar het "*ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van binnenlandse zaken*" teneinde onder meer te benadrukken dat fysiek geweld omwille van etnische afkomst in Azerbeidzjan wel degelijk een probleem is, dat etnische Armeniërs zonder invloedrijke familie te maken kunnen hebben met discriminatie op verschillende vlakken en dat de mate waarin bescherming kan worden verkregen bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten veelal afhangt van de maatschappelijke positie van de persoon in kwestie en van de persoon op het politiebureau waartoe de betrokkene zich heeft gewend. Verder tracht verzoekende partij in het verzoekschrift de vaststellingen van verwerende partij met betrekking tot het hospitalisatieattest van hun zoon, het medisch attest van "*de man van verzoeker*" en de foto's van de brandstichting "*van het huis van de grootouders*" in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.9.2. Zoals verzoekende partij zelf aangeeft, heeft bovenstaand verweer betrekking op de weigeringsbeslissing die verwerende partij heeft genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij. Aangezien de Raad, zoals reeds werd gesteld, niet bevoegd is om opnieuw te

oordelen over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, wordt dan ook niet ingegaan op de argumenten in kwestie.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij vraagt om door de Raad te worden gehoord, teneinde de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden zijn gerezen, recht te zetten, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is en dat verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om in het verzoekschrift concrete argumenten aan te voeren teneinde de motieven van de beslissing genomen door de commissaris-generaal te weerleggen. Verder stelt artikel 39/60 van de vreemdelingenwet nog dat de partijen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen. Verzoekende partij beschikt derhalve voor de Raad over voldoende mogelijkheden om onduidelijkheden recht te zetten.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas alsnog te herstellen. Hieruit volgt dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van diezelfde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in dit verband weerom naar het ambtsbericht van het Nederlands Ministerie voor Buitenlandse zaken. Zij wenst onder meer aan te kaarten dat er zich langs de grens tussen Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan een aantal schietincidenten hebben voorgedaan, dat er veel sluipschutters actief zijn waardoor er jaarlijks slachtoffers vallen, onder wie burgerslachtoffers, dat er zich in het voormelde grensgebied een aantal confrontaties hebben voorgedaan tussen Azerische veiligheidsdiensten en gewapende groeperingen, zoals Al Qaeda en dat er in 2011 in Azerbeidzjan slachtoffers gevallen zijn als gevolg van landmijnen, onder wie ook burgerslachtoffers. Buiten het grensgebied zou zich op 6 april 2012 één schietincident hebben voorgedaan in de stad Ganja waarbij één politieagent werd gedood. Verzoekende partij meent dat uit deze informatie kan worden besloten dat er wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij met voormelde informatie niet aantoonde dat er heden in Azerbeidzjan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Immers geeft verzoekende partij zelf aan dat er in het binnenland van Azerbeidzjan slechts gewag wordt gemaakt van één gewapend incident tussen de veiligheidsdiensten en een gewapende groepering waarbij één politieagent de dood vond en dat de overige schermutselingen zich beperken tot de grensstreek tussen Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan. Van een "reëel" risico op het lopen van ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is dan ook geen sprake.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij op geen enkele manier motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Wat betreft tenslotte nog de opmerking in het verzoekschrift dat, indien verzoekende partij zou worden "teruggewezen" naar Azerbeidzjan, dit een zodanige psychologische ontredde bij haar zal teweegbrengen dat een gedwongen terugkeer in dit geval zal overeenstemmen met een schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er nogmaals op dat hij in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, map tweede asielaanvraag respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 april 2013 nogmaals de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT